

РЕШЕНИЕ

№ 2142

гр. София, 01.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 26.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ралица Романова

ЧЛЕНОВЕ: Калина Пецова

Адриан Янев

при участието на секретаря Албена Илиева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11781** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. С. Т., чрез процесуалния си представител адв. П., срещу решение № 20233621 от 23.10.2020 г., постановено по НАХД № 12986 по описа за 2018 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 97 – ми състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 18-4332-007427/11.05.2018 г., издадено от зам.-началник отдел „Пътна полиция“ към СДВР, с което на касатора, на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание – „глоба“, в размер на 700 лева, и „лишаване от право да управлява МПС“, за срок от 3 месеца, за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на решението като незаконосъобразно и неправилно. Релевираните основания са за неправилно прилагане на материалния закон и допуснати съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от Наказателнопроцесуалния кодекс (НПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 ЗАНН. Посочва се, че са налице пороци при съставяне на акта за установяване на нарушението (АУАН) тъй като липсват част от задължителните реквизити по чл. 42 ЗАНН – не е посочена местоработата на

нарушителя, не е посочено на кого са предадени за съхранение иззетите веществени доказателства, не е посочен пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва актът, не е описана ясно фактичката обстановка. Твърди се, че съставителят на АУАН неправомерно е подвел Т. и е изискал от него да попълни и подпише декларация по смисъла на чл. 188 ЗДвП на 07.02.2018 г. и то за нарушение, за което се твърди, че е извършено 8 месеца по-рано. Сочи се, че съответното лице, действайки по презумпция, че в декларацията трябва да попълни името на управителя на дружеството, собственик на автомобила, е посочил своето име като водач на автомобила на въпросната дата, без да са му били дадени необходимите преди това разяснения и без да се е установило категорично кой точно е управлявал автомобила. Посочват се аргументи и за това, че е изтекъл преклузивния срок за съставяне на АУАН по закон, тъй като от деня на извършване на твърдяното нарушение до съставяне на АУАН, е изминал срок по-голям от 3 месеца. Сочи се също, че декларацията по чл. 188 ЗДвП е връчена на датата на получаване на АУАН, единствено с цел актосъставителят да оправдае собственото си бездействие и забава за по-късната дата за съставяне на акта и да почерпят от нея основания за спазени срокове. Твърди се, че решението на СРС е изцяло бланкетно, не са обсъдени възражения на жалбоподателя и не е изяснен основен въпрос – каква е била разрешената скорост за движение по пътния участък, където е установено нарушението във въпросния ден. Иска се отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго по съществуващото на спора, с което да бъде отменено наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата и моли за отмяна на процесното решение.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, редовно уведомен, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска Градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е основателна.

Административен съд София - град, седми касационен състав, намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 от АПК от надлежна страна и се явява допустима. Разгледана по същество, същата е основателна, но по различни от наведените в жалбата основания.

От фактичката страна СРС е установил следното:

На 28.05.2017 г., около 15.50 часа, П. Т. е управлявал лек автомобил с [рег.номер на МПС] по [улица], с посока на движението от [улица]към [улица], където е заснет с техническо средство TFR1-M № 560, клип 2397, да управлява със скорост от 104 км/ч. На 07.02.2018 г. в ОПП-СДВР, Т. е декларирал, че лично е управлявал автомобила. Предвид установеното служител на МВР съставил АУАН № 242852/07.02.2018 г. като същото било квалифицирано като нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП. Въз основа на него било издадено процесното НП.

За да потвърди НП, от правна страна, районният съд е извел бланкетни изводи, че актът и НП са издадени от компетентни органи, в производството не са допуснати съществени процесуални нарушения, посочени са времето, мястото и обстоятелствата, при които е извършено нарушението. От фактичката обстановка се установява (без събиране на доказателства, които я потвърждават), че Т. е осъществил от обективна и субективна страна нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП и не е изпълнил задължението да избере скорост на движение на управляваното превозно средство съобразно

максимално допустимата скорост за движение на автомобил за населено място от 50 км/ч. Посочено е още, че размерът на наказанието за извършено нарушение е определено в абсолютна стойност, поради което не следва да бъде обсъждан.

Обжалваното решение е постановено при съществено нарушение на процесуалните правила - отменително основание по чл. 348, т. 2 от НПК във вр. с чл. 84 от ЗАНН.

В съответствие със задължението си по чл. 107, ал. 2 НПК съдът служебно не е събрал необходимите доказателства за вида на техническото средство, за неговата изправност, като и за наличието/липсата на обозначителни знаци в района на извършване на нарушението, както и дали мястото на нарушение се намира в пределите на населено място, предвид факта, че е налице спор относно разрешената на мястото на извършване на нарушението скорост. Това означава, че фактичката обстановка, въз основа на която районният съд е формирал изводите си, не е установена по безспорен начин. В съдебното производство съдът е длъжен да събере необходимите доказателства служебно, когато това е необходимо за разкриване на обективната истина.

Съгласно § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП автоматизирани технически средства и системи са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган и мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес. От събраните по делото доказателства се установява, че нарушението било заснето с автоматизирано техническо средство за видеоконтрол. Според цитираната по-горе разпоредба ЗДвП въвежда изискване автоматизираните технически средства и системи да бъдат одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията. Според разпоредбата на чл. 26, ал. 1 от Закона за измерванията контролът на средствата за измерване се извършва чрез одобряване на типа, първоначална проверка и последваща проверка. Редът и методите за извършване на контрол на средства за измерване и редът за водене на регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване се определят в Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, съобразно чл. 1, т. 2 от наредбата. Средствата за контрол (скоростомери, предназначени за контрол на скоростта на моторните превозни средства) подлежат на първоначална проверка по смисъла на чл. 763 от наредбата и на последваща проверка по смисъла на чл. 764 от наредбата. От страна на първоинстанционния съд не са събрани доказателства за осъществена такава проверка на използваната система за видеоконтрол, която е и средство за измерване на скоростта на моторното превозно средство, за да се обоснове обстоятелството, че същото е такова по смисъла на § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП и да обоснове неоспорим извод за извършеното нарушение. Това са обстоятелства, които е следвало да бъдат изследвани от първоинстанционния съд, чрез събиране на относимите за това доказателства.

Настоящият съдебен състав приема също така, че не е безспорно доказано, предвид направеното възражение, каква е била разрешената максимална скорост за движение в процесния участък, дали същият е бил обхванат от действието на някакъв знак, предвиждащ скорост, различна от тази за движение в населено място. Съдът е приел за безспорно установено, че на мястото на извършване на нарушението,

ограничението на скоростта е било от 50 км/ч. за населено място, без да събере относимите писмени доказателства.

Районният съд е следвало да изиска и приобщи към делото схема на организация на движението на цитирания булевард, от която да се установи дали съществува пътен знак В26 преди мястото на установяване на нарушението, и ако съществува – какво ограничение на скоростта е въведено с него, или важи ограничението от 50 км/ч. за населено място.

Предвид датата на извършване на нарушението е следвало да бъде събрана и информация за това дали мястото на извършване на нарушението е било регулирано с пътен знак „Е24” (скоростта се контролира с радар/камера) непосредствено преди началото на обхвата на автоматизирано техническо средство и дали е била спазена разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 7 ЗДвП (действаща преди изменението с ДВ, бр. 54 от 2017 г.).

Допуснатите от СРС процесуални нарушения са съществени, тъй като представляват неизпълнение на служебното задължение на съда да проведе съдебно следствие по начин, който осигурява обективно, пълно и всестранно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото. Това налага отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на районния съд, при което да се съберат доказателства за посочените по-горе обстоятелства.

Воден от гореизложеното, Административен съд София - град, VII-ми касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 20233621 от 23.10.2020 г., постановено по НАХД № 12986 по описа за 2018 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 97 – ми състав.

ВРЪЩА делото за ново разглеждане от друг състав на Софийски районен съд.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :